

Muzikál Donal

Hru o šestici ocelářů, kteří mají bláznivý nápa

Uherské Hradiště – Je jedním z nejdéle hranějších muzikálů v celé republice, pyšní se historicky první cenou České televize udělované při příležitosti předávání cen Alfréda Radoka a má na svém kontě i trofej nejcenější – Thálii. Ano, řeč je o muzikálu Donaha!, který včera oslavil neuvěřitelných 10 let na jevišti Slovákého divadla. „Přepisujeme dějiny,“ radovali se v zákulisí herci a ohlédnutí za deseti lety, kdy se muzikál v Hradišti hraje, jim dává za pravdu.

Donaha! Slovákého divadla je totiž nejúspěšnějším ze všech, jež kdy byly v Česku uvedeny. A ačkoliv hru o šestici ocelářů, kteří mají bláznivý nápad nastudovat kvůli nedostatku peněz striptérské číslo, uvedla mnohá divadla včetně praž-

ského Divadla na Vinohradech s takovými jmény, jakými byla Jiřina Jirásková, Jana Hlaváčová, Ladislav Frej, Filip Blažek a další, jen v Hradišti se Donaha! hraje nepřetržitě. Mělo namále jen jednou, když uherskohradištské angažmá opustil představitel jedné z hlavních rolí Míra Zavičár a jeho povinnosti v Hradci Králově mu už hraní na Slovácku ztěžovaly. Jakmile ale ředitel Slováckého divadla ohlásil poslední představení, strhla se taková lavina zájmu, že tlaku diváků ustoupil, roli přeobsadil mladým Davidem Macháčkem a Donaha! se hraje stále dál. A má vyprodáno. Důkazem je úterní repríza a poslední stovka lístků zbývá i na tu nejbližší naplánovanou na 10. května. Donaha! je zkrátka pořád fenomén. (kaj)

JOSEF KAJETÁN

O Donaha! režiséra Radka Baláše už bylo napsáno mnohé. Jeden rozhovor ale jako by v tom obrovském množství zpráv zapadl. Jde o povídání s Tomášem Šulajem ihned poté, co se vrátil z pražského Národního divadla s Thálií v náručí. Vedla je s ním Eva Gremlicová a Zlínské noviny (dnes Deník) je uveřejnily v březnu 2006.

Jaké pocity vás naplnily bezprostředně poté, co jste v Národním divadle uslyšel své jmé-

no, že jste držitelem prestižní ceny?

Když moderátor Antonín Procházka řekl, že se budou vyhlašovat vítězové v kategorii muzikál, hrozně se mi rozbušilo srdce. Kolegyně Irena Vacková, která byla v hledišti se mnou, se roztrásla a chytla mě za ruku. Ale pak se začalo ženami a já se zázračně uklidnil. Navíc jsem byl rád, že si cenu odnesla Tereza Bebarová. Když řekli mé jméno, polilo mě horko, střídaly se ve mně pocity štěstí, nervozity, nevěřícnosti, ale byl jsem opravdu

Tomáš Šulaj jako Lukowski.

Snímky: archiv divadla

